

[Tinning]

Jeg vil bare i al stilfærdighed foreslå, at vi måske i denne diskussion af, hvad der er forskning, og hvad der ikke er forskning, tager nogle kopper kaffe, lidt koldt vand og lidt basser til hjælp, for nu synes jeg, at hr. Estrup bevæger sig helt . . . altså.

Man kan sige: der er ikke nogen forskning, når vi ikke har en metode. Vi kan også sige: udviklingen af en metode – og hr. Estrup er givetvis helt enig heri – er i sig selv forskning, ikke sandt? Ja men så har man en anden metode, vil hr. Estrup sige. Sikkert, men udviklingen af den metode, man så har til at finde den anden metode, har også været forskning, og så har vi en fuldstændig hovedløs honen-og-ægget op-og-ned-diskussion. Og når oven i købet fru Alice Faber helt rigtigt har påpeget, at vi sådan set ikke behøver at skrive noget om det i beslutningsforslaget, synes jeg, at vi skulle finde på noget andet.

(Kort bemærkning).

Alice Faber (SF):

Jeg vil sige det samme som hr. Tinning: kan det ikke være forskning at forske i en ny metode? Jeg synes også, hr. Estrup stiller det lidt for firkantet op.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er glad for, at formanden er liberal, når man taler om sig selv. Jeg er jo liberal hele tiden.

Til hr. Estrup vil jeg sige, at jeg faktisk ikke tog afstand fra tanken om, at man i forbindelse med den forskningsprojekteringsprocedure, der skal i gang for 1986, kunne overveje behovet for enkelte faste stillinger til kvindeforskning. Jeg var altså ikke afvisende med hensyn til, om ministeriet ved fastlæggelse af bevillingerne for 1986 kunne tage disse hensyn med i betragtning. Min afvisning gjaldt dette med at indføre uddannelser, fordi jeg frygter, at det bliver arbejdsløshedsfag, jeg frygter, at det netop bliver til isolerede ghettoer for kvinder, og det tror jeg aldrig har været meningen med det.

Så vil jeg sige til hr. Tinning, at det er jo meget godt, at han af mit lange indlæg kan huske fire ord. Jeg kan oplyse, at det ene, nemlig forskerrekutteringsplanen, ikke forekom i min tale overhovedet, men på hr. Tinnings foranledning vil jeg da gerne oplyse, at

der ikke er noget som helst i ministeriets administration af forskerrekutteringsplanen, som på nogen måde generer kvindeforskningen.

Derimod er der en anden ting, som jeg i stigende grad er blevet optaget af under debatten her. Kan det tænkes, at det, der generer kvindeforskningen, er den almindelige træghed og stagnation, som har en tendens til at udelukke alt nyt og tilgodese det etablerede på bekostning af det nye? Kan det tænkes, at det er den mekanisme, som går ud over kvindeforskningen?

Hvis det er rigtigt, må vi gå dybere i sagen, for så går den samme mekanisme vel også ud over alt muligt andet nyt, som man burde tage op, men som ikke kan komme med, fordi man måske tænker mere på forskerne end på forskningen, og dermed mener jeg de allerede ansatte forskere. Det er muligt, det er dér, vi i virkeligheden rammer benet, og den sag er værd at overveje.

Vi må alle spørge os selv: er den forskningspolitik, vi tilrettelægger i disse år, for fjendtlig over for nye forskningsområder? I så fald er det jo godt, at vi har forskningsrådene, som har mulighed for med bevillinger – og nu med betydeligt stigende bevillinger – at sætte ind på netop de felter og derved lokke institutionerne til også at satse på dem.

Og så kommer vi tilbage til spørgsmålet: skulle vi bede forskningsrådene om i særlig grad at tænke på kvindeforskningen? Her har jeg nævnt, at der er et problem i loven. Jeg har samtidig nævnt, at i hvert fald det humanistiske forskningsråd, som får stigende bevillinger, er meget opmærksomt på det, og derfor skulle der være muligheder for inden for de gældende regler at stimulere kvindeforskningen.

Vedrørende pkt. 6 i de tre partiers forslag oplyser fru Alice Faber her, at kun otte ud af 90 medlemmer af forskningsrådene er kvinder. Jeg har lige siddet og i min erindring fundet frem til, hvem de otte er, og jeg kan oplyse, at de fire er blevet udpeget nu i efteråret, til trods for at det kun er en ottendedel af medlemmerne, der er skiftet ud. Jeg kan også oplyse, at ud af de fire var det kun de to, som var indstillet; de to andre måtte ministeren selv finde på, så jeg har ikke været helt så sløv, som man påstår, og slet ikke så sløv, som ligestillingsrådets formand påstår